

Aage Frandsen (SF):

Der var ikke noget, der var mere lykkeligt og mere velkomment, end hvis det lykkedes af få det, som er formuleret i formålsparagraffen, opfyldt, nemlig at alle unge fik en praktikplads.

Der var heller ikke noget, der var bedre, end at man, som hr. Klaus Hækkerup sagde, ikke fik brug for det, som er lovens bestemmelse, nemlig den kompenserende undervisning på en skole. Der var ikke noget, der var bedre, end at det lykkedes os at skaffe disse pladser til de unge – om det så er 6.000 til efteråret eller det er 8.000, som det var sidste år.

Når nu alle siger, at det er godt, at vi har fået det lavet nu, og at det er de glade for, så kan man spørge, hvorfor der skulle gå så mange år, inden det kunne lykkes. Men det er altså åbenbart lykkedes nu.

Man kan heller ikke lade være med at tænke ved sig selv: Mon det nu også er så godt? Lykkedes det nu også virkelig? Sidste år manglede vi ca. 8.000 pladser, da vi kom hen til oktober, og så forventer man, at der vil komme til at mangle 6.000. Det er muligt, at det er rigtigt, og at behovet vil være så meget mindre, men hvorfor skulle det kunne lykkes at skaffe de 6.000 pladser nu, når det ikke kunne sidste år? Jeg håber inderligt, at det kan, men jeg mener, det er værd at have in mente, at den aftale, der blev lavet den 15. september sidste år mellem de samme parter, ikke gav det, man sagde den ville give, nemlig i alt 5.000 plus 2.000 pladser.

Når man nu sidder med dette lovforslag, kan man derfor ikke lade være med at sige: Tænk nu, hvis det ikke lykkes! Der bliver sikkert nogle problemer for ministeren, når vi kommer hen til oktober.

I bemærkningerne til lovforslagets § 1 står der; at målet er, »at der oprettes et tilstrækkeligt antal lære- og praktikpladser med henblik på, at der er plads til alle, som i 1990 forlader efg-basisuddannelsen«. Det er også det, jeg håber. Problemet er så bare: Hvis der nu ikke kun er 200 tilbage, der ikke har fået en plads, og heller ikke 500 eller 1.000, men måske i virkeligheden 5.000?

Så må vi kigge på, hvad der ellers står i lovforslaget og dets bemærkninger. Jeg må så spørge ministeren, om det er korrekt forstået, når der i bemærkningerne tales om en ret, altså at der ligger en ubetinget ret i loven.

Et andet sted i bemærkningerne står der nemlig: »Det understreges herved, at den omstændighed, at det en bestemt dato kan konstateres, at et vist antal unge har uopfyldte praktikpladsønsker, ikke uden videre tilsiger, at der oprettes et tilsvarende antal særlige skolepladser.« Det er en slags ventil, og jeg ved ikke, hvilken af de to bemærkninger der tæller mest, men det må vel være retten, der tæller mest. Jeg ved ikke, hvad ministeren vil gøre, hvis det ikke lykkes så godt, som det ligger i det her, og derfor vores tvivl med hensyn til, om de håndtag, der anvendes, er gode nok.

Alle de gode tiltag, som nævnes, og som vi alle sammen synes er alle tiders, tænk nu, hvis de ikke slår til! Så står vi til efteråret og skal give 5.000 eller måske 2.000 eller 3.000 en skoleplads. Har ministeren penge til det? Vi vil gerne være med til at bevilge pengene. Har man plads på skolerne, og hvordan skal man klare det problem?

Jeg synes, at der ligger et række problemer i det. Jeg synes, det er en god aftale, og da jeg læste om den, tænkte jeg ved mig selv: Det er da kedeligt, at vi ikke er med i den aftale; det er da en god aftale. Men jeg har alligevel fornemmelsen af, at vi kan risikere til efteråret at stå med en række spørgsmål, som vi ikke har besvaret, og en række uløste problemer, på samme måde som jeg vil sige, at aftalen af 15. september efterlod en masse problemer.

Det vil vi bore i under det udvalgsarbejde, som vi skal have, og som jo af gode grunde ikke kan blive særlig langvarigt. Men jeg er altså bange for, at vi, hvis ikke vi gør os helt klart, hvad det er, vi laver nu, kan komme til at stå med nogle problemer til efteråret.

Ud fra disse bemærkninger vil jeg tilsige en velvillig, positiv, men altså også kritisk – for det indbyder forslaget til – behandling i udvalget.

Mølgaard Jensen (V):

Jeg tror, at alle med sund fornuft kan tilslutte sig dette lovforslags målsætning. Målsætningen er ganske enkelt at sikre, at tusinder af unge ikke ender på en perspektivløs rasteplads på et tidligt tidspunkt i livet.

Man forventer, at der allerede her i 1990 er behov for yderligere 6.000 nye lære- og praktikpladser. På den baggrund ved vi at der er aftalt en bred vifte af initiativer, som nu skal sættes i værk. Det er både nødvendigt og fornuftigt, og så langt, så godt.